

XVIII

A když se pozdě v noci tiše navracejí do rozlehlé vily uprostřed sadů, do nízkého bílého pokoje, v němž stojí dlouhý černý lesklý klavír, mlčící všemi strunami, velikou skleněnou stěnou jako okny oranžerie se sem sklání celá jarní noc – bledá a mživá hvězdami – ze všech flakónů a nádob hořce voní nad chladným plátnem bílého lůžka střežma – tu velikou, bezesnou nocí probíhá neklid a naslouchání, a srdce ze spaní mluví, a letí, a klopýtá, a vzlyká v rozlehlé, orosené, nočními můrami hemživé noci, střežmou nahořklé a světlavé . . . Ach, ta hořká střežma tak rozšiřuje bezednou noc, a srdce znavené letem, uběhané po šťastných honičkách, chtělo by na okamžik usnout na nějaké větrné hranici, na nějakém nejtenčím rozhraní, ale z bledé, nekonečné noci se stále vynořuje nová noc, vždy bledší a bledší, netělesnější a netělesnější, poškrtná světlymi čarami a klikyháky, spirálami hvězd a bledých letů, tisíckrát nabodnutá sosáky neviditelných komárů, bezšelestných a sladkých dívčí krví, a neúnavné srdce už znovu blábolí ze sna, neodpovědné, zapletené do hvězdných a spleťtých afér, udýchaného spěchu, měsíčního poplachu, nanebevzaté a stonásobné, vpletené do bledé fascinace, do strnulých náměsíčných snů a zimničné letargie.

Ach, všechny únosy a pronásledování té noci, zrady a šepoty, černoši a kormidelníci, mříže balkónů i noční žaluzie, mušelinové šaty a závoje vlající za udýchanými uprchlíky . . .! Až posléze náhlým soumrakem, hluchou a černou pauzou, přichází ten oka-

mžik – všechny loutky leží ve svých krabicích, všechny záclony jsou upevněny a všechna dávno hotová vydechnutí přecházejí klidně tam a zpět po celé šíři toho jeviště, zatímco na zklidnělém, rozlehlém nebi úsvit nehlučně staví svoje daleká města, růžová a bílá, své jasné, vzduté pagody a minarety.

XIX

Teprve pro pozorného čtenáře Knihy se stává přirozenost tohoto jara jasná a čitelná. Všecky ty ranní přípravy dne, celá jeho časná toaleta, všechno to váhání, pochyby a skrupule výběru – odhalují svou podstatu tomu, kdo je zasvěcen v tajemství známek. Znamky ho uvádějí do složité hry ranní diplomacie, do toho vleklého rokování, atmosférické kolísavosti, jež předcházejí poslední a konečnou redakci dne. Z rudých mlh deváté hodiny – je to jasně vidět – chtělo by se prodrat pestré a skvrnité Mexiko s hadem kroucím se v zobanu kondora, horké a zkropené barevnou vyrážkou, ale v průrvě blankytu, ve vysoké zeleni stromů papoušek ustavičně opakuje: „Guatemala,“ tvrdošíjně, v rovnoměrných přestávkách, se stále stejným přízvukem, a od tohoto zeleného slova začíná být najednou třesňově, svěže a listnatě. A tak se pomalu za obtíží a konfliktů koná hlasování, ustaluje se běh ceremonií, seznam slavnostní přehlídky, diplomatický protokol dne.

V květnu byly dny růžové jako Egypt. Na tržišti se třpyt vyléval ze všech hranic a vlnil se. Na nebi kupy letních oblak klečely